

INHOUD

3	Een tijd om stenen te verzamelen
5	Stille Omgang
6	Voldoende bruggenbouwers in Amsterdam?
8	Kahlit
10	Koffie ochtend
11	Voor de kinderen
12	Een bisschop, een koning en een koningin
13	Sam's kledingactie, 18 april
14	Dodenherdenking – maandag 4 mei
14	Muzikaal theater "De Omdenkers"
15	Inzamelen voor de voedselbank
16	Van de voorzitter
18	Filmavonden Hof der Verbeelding
19	Malawi nieuws
21	De familie Cordaid
22	Rie Venneman 100 jaar
24	Personalía
26	Mededeling van de redactie
27	Colofon
28	Liturgiekalender

Het komende nummer van HOFNIEUWS zal verschijnen op:
woensdag 13 mei 2015

Kopij voor dit nummer dient u in te leveren vóór:
maandag 27 april 2015

Kerkbijdragen:

t.n.v. RK Kerkbestuur Parochie HH Martelaren van Gorcum
Linnaeushof 94, 1098 KT Amsterdam.
IBAN NL 13 INGB 0000 1225 88

Stichting Restauratie Kanjermonument Hofkerk
Bankrekeningnummer: **IBAN NL 51 RABO 0334 4428 18**

EEN TIJD OM STENEN TE VERZAMELEN

Deze Hofnieuws valt bij u in de bus in de vierde vastenweek. Zondag Laetare, halfvasten, ligt net achter u. Die zondag gaat over blijdschap. Laetare verwijst naar Jesaja: “Weest blij, Jeruzalem; komt tezamen, u allen die haar liefhebben”. Die zondag werd gelezen uit 2 Kronieken, over de muren van Jeruzalem die afgebroken worden en het volk dat in ballingschap wordt weggevoerd naar Babel.

Het land ligt braak, zeventig volle jaren lang. Pas dan krijgt het volk van Israël van de koning van Perzië toestemming weer naar huis terug te keren. Wat een blijdschap.

In het evangelie horen we van een overste van het Joodse volk. Zijn naam wordt zelfs genoemd: Nicodemus. Hij wil in gesprek met Jezus en doet dat stiekem in het holst van de nacht.

Jezus wist, zegt het evangelie, wat er in een mens omgaat. Hij wist wat het diepste verlangen van Nicodemus was. En zo ontstond er die nacht een gesprek dat de diepte in gaat. De nacht heeft zijn geheimenissen. Het is een moment waarop mensen op de proef gesteld worden.

Jezus spreekt met Nicodemus over opnieuw geboren worden; over de mensen die meer gesteld zijn op de duisternis dan op het licht en over God, die Zijn eniggeboren Zoon geschonken heeft ‘zodat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven bezit’.

Zoals de nacht een moment is waarop je de diepte in kan gaan, zo kan dat ook de Vasten zijn. De verhalen van de Vasten wijzen al vooruit naar Pasen, maar je wordt eveneens uitgenodigd om bij jezelf te rade te gaan. ‘Een tijd om stenen te verzamelen’, noemde iemand het een keer.

Het is een beeld uit het boek Prediker. Het begin van die tekst kent u zeker wel: ‘Voor alles wat er gebeurt is er een uur, een tijd voor alles wat er is onder de hemel. Een tijd om te baren, een tijd om te sterven..... een tijd om stenen weg te werpen en een tijd om stenen te verzamelen’. Te verzamelen wat in de weg staat; er is al genoeg met stenen gegooid. In mijn eerste maanden hier heb ik al verscheidene uitglijders gemaakt. Ook voor mij is de Vasten een tijd om stenen te verzamelen, om me te bezinnen en stil te worden.... Zo ontstaat tijd om elkaar nabij te zijn.

Martin Heidegger zei: ‘De techniek heeft alle afstand overbrugd, maar heeft geen nabijheid gecreëerd’. Stenen verzamelen is werken aan ruimte waarin wij elkaar nabij kunnen zijn. Degene die dit beeld aanreikt, zei: “Alles kan veranderen in grote keien vooroordelen en

vijandigheid, die als barricades op de weg liggen tussen mensen, volken, culturen en religies.

Laten we die dodelijke 'tijd van stenen werpen' eindelijk afsluiten, laten we die keien weghalen uit onszelf en uit de wereld!". Stenen verzamelen om zelf schoon te worden en om je bewust te worden van het recht op waardigheid en op een menswaardig leven voor iedereen.

Zo is de Vasten een tijd als een zoektocht naar ons diepste weefsel, naar een plek in onszelf waar alles vervloeit in elkaar: licht en water, God en het beloofde land, het leven in al zijn schoonheid en kwetsbaarheid.

Pas dan, als je hier door heen bent gegaan, wanneer het weer morgen wordt, het krieken van de dag, pas dan kan er gezongen worden: 'Ontwaak, gij die slaapt, sta op uit de dood, en Christus zal over u lichten'. Weer een andere nacht, de Paasnacht.

Het Licht van Christus wordt binnengedragen, het nieuwe water van de doop en de wijwaterbakjes, wordt gezegend. Dan kan de nieuwe morgen komen: 'Toen de sabbat voorbij was, kochten Maria van Magdala, Maria van Jakobus, en Salome kruiden om Hem te gaan zalven'. Christus is er niet meer, Hij is verrezen.

De tocht door de Vastentijd is geëindigd en ogenblikkelijk begint de tocht van het Paasmysterie. Christus is verrezen, het leven heeft de dood overwonnen. Wat betekenen deze woorden voor u, voor jou, voor mij? Misschien iets, deze vraag, om de komende tijd bij stil te staan....

Ik wens u een goede afronding van de vastentijd en alvast een zeer zalig Pasen!

Coen van Loon, diaken

**Met minder is
nog**

GENOEG!

Cordaid – Bond Zonder Naam, maart 2015

STILLE OMGANG

In de nacht van 21 op 22 maart a.s. komen naar verwachting 7000 bedevaartgangers uit het hele land naar Amsterdam, per touringcar, per fiets of zelfs te voet, om daar de Stille Omgang te lopen, een nachtelijke stille tocht door het centrum van Amsterdam.

Voor of na de Omgang wonen zij een van de twintig feestelijke eucharistievieringen bij, in een van de zeven binnenstadskerken.

Het motto, de intentie voor de Omgang van dit jaar luidt:
'Een pelgrim gaat voort, ontvankelijk voor 't onverwachte...'

De jongere pelgrims hebben in de Nicolaasbasiliek hun eigen viering, onder het motto On the Road. De bisschop van Haarlem-Amsterdam gaat voor in deze eucharistieviering.

De Stille Omgang volgt de route die de pastoor van de Oude Kerk in 1345 liep nadat hij getuige was geweest van een eucharistisch wonder dat aan een zieke geschiedde: het Mirakel van Amsterdam.

In de middeleeuwen vierden de christenen dit wonder met een feestelijke mirakelprocessie. Vanaf 1881 door een nachtelijke omgang, inspiratiebron voor alle stille tochten in Nederland.

Uniek aan deze tocht zijn de stilte, het ontbreken van uiterlijke vertoon, het duistere uur en de zwijgende verbondenheid van de duizenden gelovigen.

De Omgangers weten zich al biddend en mediterend verbonden met Jezus Christus die zich aan alle mensen van goede wil geeft als leeftocht voor onderweg.

Voor verdere informatie zie: www.stille-omgang.nl
voor het jongerenprogramma zie: www.stille-omgang.nl/jongeren.

VOLDOENDE BRUGGENBOUWERS IN AMSTERDAM?

*In de maand februari werd er door de gastsprekers over het thema **In wat voor Amsterdam leven wij?** gesproken.*

Als rasechte Amsterdammer houdt mij deze vraag al vele jaren bezig. De diversiteit in mijn/onze stad is enorm. Niet alleen wat betreft de etnische afkomst van mensen, maar ook de verschillen in levensstijlen, interesses, opleidingsniveaus, moreel besef, inkomens, gezondheid en kerkelijke gezindheid zijn zeer uiteenlopend.

Amsterdam is een wereldstad met zijn 180 nationaliteiten. Amsterdam was in mijn jeugd (jaren '50) meer eenvormig en eentoniger met weinig immigranten. En op religieus gebied waren er voornamelijk de traditionele christelijke kerkgenootschappen van protestanten en katholieken, hoewel er ook al veel buitenkerkelijken woonden. Toen waren dat grote bevolkingsgroepengroepen, maar wel 'eilanden', die beperkt contact met elkaar hadden.

Uit de toespraken en interviews met de gastsprekers kwam naar voren dat Amsterdam tegenwoordig vele, vele gezichten heeft. Verschillende (etnische) groepen, religieuze oriëntaties, talen enz., maar ook soms schrijnende problematiek die daar mee samenhangt.

Student Ouael Mousaoui vertelde over zijn werk voor de *Academie van de Stad*, een landelijk initiatief om studenten te interesseren voor de problemen van de grote stad. Hij zet zich - naast zijn studie - in voor de bewoners van zijn buurt. Eerst in Amsterdam-West, nu in de omgeving van de Tugulaweg in Oost. Vragen en zorgen van buurtbewoners probeert hij op het spoor te komen. Mensen verwijst hij naar de juiste hulpverlener of instantie. Bovenal is hiervoor een open houding naar de samenleving nodig.

Pastor Nico Essen vertelde meeslepend en indringend over de tragische lotgevallen van Khalid, de schoonmaker (ook te lezen in dit Hofnieuws).

Khalid, christen-vluchteling uit Irak kwam jaren geleden in Amsterdam terecht. Werd opgevangen door de zeer betrokken buurvrouw en parochiane Nel Wokke. Onder haar begeleiding kon Khalid in zijn

woninkje gedijen. Via bemiddeling werd hij schoonmaker van onze pastorie. Zo kon hij zijn Heer het beste dienen. Onder het zingen van Marialiederen dweilde hij in de vroege morgen de vloeren. Niemand had daar last van. Maar thuis werd het anders.

Beschermvrouwe Nel Wokke overleed en Khalid werd de burens tot overlast. Niemand kon hem meer steunen of voor hem opkomen. Eind vorig jaar moest hij zijn woning verlaten. Amsterdam uit. Gelukkig vond hij weer een onderkomen in Amersfoort.

Over Amsterdam-Oost vertelde pastor Leo Nederstigt in zijn interview met Ari van Buuren. De Indische Buurt, de Transvaalbuurt zijn geheel andere wijken dan de 'witte' Watergraafsmeer. Wijken met andere bewoners, met andere (buitenlandse) achtergronden, andere religieuze belevingen en tradities. Maar ook veel maatschappelijke problematiek: verwarde mensen, daklozen, (verborgen) armoede.

De Watergraafsmeer en de wijken in oost verschillen sterk. Maar dan toch: in Betondorp, aan de Zaaiersweg, staat de parochiekerk van The Blessed Trinity (De voormalige Heilige Familie). Daar komen elke zondag Engelstalige gelovigen samen. Weliswaar 40 nationaliteiten, vooral uit Afrika, maar toch samengekomen en verbonden door de Eucharistie. Daar vertelde pater Peter Klos over. Ondanks de eenheid in taal en geloof bleek uit het verhaal van pater Klos dat culturele achtergronden toch weleens een obstakel kunnen zijn in de contacten tussen de gelovigen.

Amsterdam verandert. Is Amsterdam een missiegebied? Pater Sedfrey Nebes, een Filipijnse pater woonachtig op de pastorie in Duivendrecht, is door zijn congregatie naar Nederland geroepen. Intussen is hij de taal (al behoorlijk) machtig en weet hij te genieten van een Amsterdams 'broodje halfom', voor hem een symbool van de historie en de vele 'smaken' van Amsterdam.

Ook pater Nebes probeert contacten in de wijken te leggen en te luisteren naar mensen met hun levensvragen.

Amsterdam een stad met veel water en duizenden bruggen. Maar ook vele 'eilanden', waarop de verschillende bevolkingsgroepen wonen. Kleinere eilanden dan er vroeger waren. De bevolking is meer gefragmenteerd: een geweldige diversiteit in talen, cultuur, etniciteit en religies.

Worden de afstanden hiertussen alleen maar groter en worden het steeds meer eilanden? Of zijn wij als Amsterdammers in staat tussen al die verschillende eilanden bruggen te bouwen?

We hebben misschien nòg meer geïnspireerde bruggenbouwers (*pontifexen*) nodig. Niet om de verschillen tussen de groeperingen weg te poetsen, maar om begrip voor elkaar te kweken en te beseffen dat iedere Amsterdammer geluk en voorspoed wil nastreven. We willen ons toch allemaal thuis voelen in Mokum?

Ton Broerse

KAHLIT

‘In wat voor Amsterdam leven we?’ was het thema van de gastvoorgangersmaand. Amsterdam: stad van 178 nationaliteiten, zij vormen het kloppende hart van de stad. Ik vertelde over Kahlit, zes jaar de schoonmaker van kerk en pastorie. 18 jaar geleden kwam hij uit Irak. Waarom?

Hij is christen. En we weten, dat er een uittocht was en nog steeds is van christenen uit die landen, waar het christendom ooit begon. Ik vroeg hem: waarom? Het was de tijd van Saddam Hoessein. Hij wilde er niet over praten.

16 jaar geleden kwam hij naar Amsterdam. Hij kreeg een huis naast Nel Wokke, onze parochiaan. Wat een geluk. Nel Wokke. Een bijzonder mens. Met optimisme, eenvoud, warmte, en met de vanzelfsprekendheid om anderen te helpen.

Die Nel Wokke was Khalits buurvrouw. Zij vertelde me, ze had een nieuwe buurman, een christen. Is hij niet iemand voor u om te bezoeken? En dat deed ik. Maar contact lukte niet. Verstaan kon ik **hem** niet en hij **mij** niet. ‘Welkom in onze kerk’, zo nodigde ik hem uit. Maar dat deed hij niet.

Maar Kahlit vergat me niet. Hij raakte werkeloos. Hij kon nergens functioneren. Pantar had hem op vele plekken geplaatst, maar iedereen beschouwde hem als een moslim.

Hij was christen, en als christen in een moslimland moet hij het slecht gehad hebben, samen op de werkvloer, dat ging niet. Wat had hij meegemaakt? Zijn broer was twee jaar eerder gevlucht. Hadden ze op hem wraak genomen? Waarom was hij naar hier gekomen? Hij sprak niet. Hij was getraumatiseerd. Hij was werkeloos.

Pantar schreef hem af voor een reguliere baan. Zoek zelf maar iets. Kahlit wilde in de kerk werken. Bij Jezus. Pantar belde of er hier voor hem werk was. ‘Laat maar komen’, zei ik. Kahlit stond voor de deur,

vroeg een emmer, een bezem, een dweil en sop, en zonder verder iets te zeggen ging hij meteen aan de slag. Het water stroomde als een rivier door de gang. Wanneer terugkomen? Morgen? Kahlit wilde elke dag wel naar hier, naar de kerk, werken voor Jezus. Geen geld.

Alles voor Jezus.

Trouw kwam hij. Maar hem verstaan? hem iets duidelijk maken? Kahlit werkte altijd door, voor niemand aanspreekbaar, geheel in zichzelf gevangen. Hij mompelde, bad, zong. Wat moest je met hem? Iemand had eens zijn mobieltje verloren. Ik vroeg Kahlit: heb jij die misschien gevonden?

Hij ontplofte. Hij dacht, dat ik hem verdacht, dat hij gestolen had. 'Ik ga weg. Weg hier'. Kahlit vertrouwde niemand. Wat had hij meegemaakt?

Maar langzamerhand begon hij toch in onze pastoriegemeenschap zich wat thuis te voelen. Met grote dank aan de ochtendgebedgroep, ik noem met name Jos La Poutré, die hem keer op keer uitnodigde met hen een kopje koffie te drinken. En het gebeurde dat hij bleef. Hij kwam op zondag naar de kerk. In de Albert Hein werd hij door parochianen begroet. Hij werd gezien!

Ik zocht hem thuis op. De tv stond aan. Een koptische kerkdienst. Overal beeldjes, prentjes van Jezus.

Een enorme pizza had hij voor mij gebakken. Eet, Eet. Een reuze glas sinas: drink, drink.

Daarna kondigde ik mijn bezoeken niet meer aan, maar de Oosterse gastvrijheid bestaat! Zo vond een Irakees hier zijn plekje. Eind goed, al goed?

In december klopte hij bij me aan. In zijn hand een grote map. Wilt u kijken? Het was een dossier van de rechtbank. Jarenlang hadden zijn bureaus over hem geklaagd.

Nel Wokke.... O was zij er nog maar. Hoe had zij als dé sociale werkster van de buurt hem kunnen helpen. Zij was in 2005 gestorven. De buurt was bang voor hem, bang voor die in zichzelf gekeerde man, die mompelde, bad, zong.... Politie, maatschappelijk werk, de woning-

bouw, zelfs met een Iraaks sprekende tolk, zij waren naar hem toegegaan om over de klachten te spreken.

Maar Kahlit reageerde nooit. Jarenlang was dit aan de gang. De situatie was onhoudbaar geworden. De woningbouwvereniging Rochdale had een kortgeding aangespannen om hem zijn huis uit te zetten.

Ik las het dossier. Hopeloos. Alle aangeboden hulp om te bemiddelen was afgeslagen.

Dinsdagochtend 16 december was de rechtszitting. Die middag zocht ik hem op. Hij moest zijn huis uit. Wat nu? Ik slaap wel onder een brug. Hij lachte, alsof hij zich er niet zo druk over maakte.

Hij wees me naar die dozen vol medicijnen, die hij nodig had. Hoe moet ik dat meenemen?

Wanneer moet je eruit? Over 1, 2 misschien 6 maanden. Ik hoopte op zes. Dit kan toch niet. Misschien beseffen ze dat in die maanden zelf ook wel. Komt tijd, komt raad.

Op vrijdag 2 januari klopte hij op mijn kamer. Ik was bezig aan het verhuizen. Jij ook weg?

Hij gaf mij de sleutel terug van de pastorie. Hij had een huisje gevonden in Amersfoort, de plaats waar ook zijn broer woont met zijn gezin. Ik denk dat het voor hem wel goed is. Wat dicht bij zijn familie. Maar Kahlit ging me aan het hart. Het voelde, dat ik een vriend was verloren. Die eenzame, kwetsbare, getraumatiseerde Irakees, die christen, heel zijn leven voor Jezus, zes jaar had hij hier gewerkt, in het hart van Amsterdam was voor hem geen plaats.

Martin Luther King zei ooit: *Als een man zich geroepen voelt om straatveger te zijn, moet hij straten vegen zoals Michelangelo schilderde, Beethoven muziek componeerde en Shakespeare gedichten schreef.* Ik bewaarde die tekst. Voor als wij Kahlit hier nog eens zouden huldigen....

Onlangs zocht ik hem op in Amersfoort. Ik kon mijn ogen niet geloven, maar Kahlit heeft een prachtig appartement gekregen. Het gaat hem goed. Hij heeft zich bij diverse kerken aangemeld als schoonmaker, maar de job die hij hier had, heeft hij nog niet. Hoe is het in de kerk? vroeg hij. Goeie mensen, allemaal! Hij wenst ons een zalig Pasen.

Nico

KOFFIE OCHTEND

Heeft u zin in een kopje koffie of thee en 'n praatje?

Dan ben u iedere 3e dinsdag van de maand vanaf 10.00 uur van harte welkom in de koffiebeuk van de Hofkerk.

De eerstvolgende koffieochtend is: 21 april.

U bent van harte welkom!

Vanwege de verbouwingen in de pastorie zijn de komende koffieochtenden verplaatst naar de koffiebeuk. (ingang tuin Hofkerk, groene deur).

Pasen voor de kinderen

Dag kinderen,

Pasen komt er weer aan. Aan het eind van het leven van Jezus is er héél veel gebeurd. In de week voor Pasen, de Goede Week, hoor je die verhalen. Het begint op Palmzondag. Dan horen we dat Jezus binnen komt in de grote stad Jeruzalem. Als een koning! Maar...hij zit niet in een rijtuig met een heleboel paarden ervoor, maar op een ezel!!

Palmpasoptocht 29 maart 10.30 uur.

We hopen dat jullie met velen komen! Door de verbouwing zal er geen kindernevendienst zijn. Maar in de viering zullen we jullie vertellen over de koning die komt op een ezel en mogen jullie met ons mee binnen komen en ons helpen de palmtakjes uit te delen.

Nemen jullie je Palmpasstokken mee? Aan het eind van de viering kunnen jullie de palmpasstok geven aan iemand in de kerk.

Paaszaterdag 4 april 11.55 – 13.30 uur: eieren gezocht!

Net als vorig jaar gaan we op Paaszaterdag 4 april weer eieren zoeken in de Hofkerk.

Om vijf voor twaalf zijn jullie van harte welkom op het plein voor de kerk. Om twaalf uur precies gaan de klokken luiden. Dan zijn ze terug uit Rome!! Hoe dat precies zit, vertel ik jullie die middag.

Doordat de pastorie verbouwd wordt, gaat het dit jaar iets anders dan de andere jaren.

De kleine kinderen kunnen de eieren als altijd zoeken in de tuin.

Voor de grote kinderen wordt het eieren zoeken gecombineerd met een speurtocht door de kerk.

Na afloop is er limonade met iets lekkers. Rond half twee gaan we allemaal weer naar huis. **Welkom!!**

Pastor Coen

EEN BISSCHOP, EEN KONING EN EEN KONINGIN

Koning Hussein van Jordanië en zijn vrouw koningin Rania, werden zeer actief nadat IS een piloot van hun luchtmacht levend verbrand had. Koningin Rania liep voorop in de demonstraties in de hoofdstad Amman. Iconisch is de foto van haar waarop zij de moeder van de verbrande piloot troost. Iconisch het beeld van haar op de televisie. Door de gebeurtenissen kon zij niet naar een top van de Arabische leiders in Dubai. Zij spreekt hen toe in een televisietoespraak: een mooie jonge vrouw in westerse kleding, met loshangende haren eenvoudig zittend op een stoel met vlaggen op de achtergrond. Met een ernstige blik kijkt zij de camera in: "Your highnesses, distinguished guests, I greet you with the peaceful greeting of Islam: "Peace, mercy, and the blessings of God be upon you". Ondubbelzinnig veroordeeld zij de moord op de piloot. Ze noemt de wreedheden gruwelijk en barbaars, wijst erop dat tijden van beproeving je doen realiseren welke verantwoordelijkheden je hebt: 'Islam is our responsibility. Our identity is our responsibility.'

Ondertussen verschijnt haar man, koning Hussein, in 'battledress' op de foto's. Het moge duidelijk zijn: als koning gaat hij zijn land voor in de strijd. CNN interviewt hem. Hij noemt de strijd tegen IS 'de derde wereldoorlog'. Hij roept alle landen op om samen te komen om IS te stoppen en hen het land af te pakken wat zij veroverd hebben; een verenigd front van moslims, christenen en andere religies samen. Hij benadrukt dat het ideologische aspect van het conflict het moeilijkste op te lossen is. Kom samen, religies van alle landen, want: *"this is our war. And we have a moral responsibility to reach out to those Muslims, to protect their victims, and to stop them before they reach our border."*

Op 8 januari interviewde zuster Yosé Höhne de Iraakse dominicaan Yousif Mirkis, aartsbisschop van Kirkuk. Ook hij spreekt over een derde wereldoorlog: "Ik vrees echt, dat we in de Derde Wereldoorlog zijn terecht gekomen. Die oorlog is wereldwijd, maar wordt niet gevoerd met legers. Nu kunnen *gangs* aan de macht komen en een staat overnemen. De vraag is, hoe we ons daartegen weren. In ieder geval niet,

door te generaliseren: dan worden we als IS, want zij bepalen, dat alleen zij zonder zonde zijn, en alle anderen dood moeten.’

Hij wijst erop dat de westerse media het beeld van de wereld beheersen.

“Zij laten ons zien wat de dominante wereld wil dat wij zien. Zij zullen ons nu laten zien, dat moslims niet deugen. Maar de moslims zijn werkelijk de grootste slachtoffers van IS. IS heeft hun godsdienst gekaapt en er een gewelddwapen van gemaakt.”

‘Ik geloof in de erfzonde’, zegt hij. “Op Thomistische wijze, als maatschappelijk gegeven, waar niemand los van staat. En dat maakt me bescheiden, want mensen zijn maar beperkt verantwoordelijk voor het kwaad dat ze stichten. Daarom kan ik vergeven, daarom moeten we vergeven. En tegelijk, kan ik nooit zover komen dat ik de ander zondig verklaar en mezelf buiten schot houd.”... “De ander zondig verklaren, is iets dat moet worden uitgeroeid, dat bedreigt ons. Haat tegen moslims of tegen de islam: dan blijft enkel nog oorlog over.’

Een bisschop, een koning en een koningin. Voor mij zijn zij inspirerend. Hun reacties op de huidige, verschrikkelijke, situatie geven iets van een weg waarlangs aan een oplossing gewerkt kan worden.

Coen van Loon, diaken

SAMS’S KLEDINGACTIE, 18 april

Miljoenen mensen moeten in rampgebieden zien te overleven. Sam's Kledingactie zet zich in voor deze mensen. In onze maatschappij hebben we een overvloed aan waardevolle kleding die vaak in de afvalstroom verdwijnt of commercieel wordt verhandeld.

Door kleding in te zamelen genereert Sam's Kledingactie geld dat direct besteed wordt om de nood in ontwikkelingslanden te verlichten.

U kunt zo op een heel eenvoudige manier, zonder direct geld te geven, een bijdrage leveren aan noodhulp-, wederopbouw en preventieprojecten van Cordaid Men-

sen in Nood. Een kleine moeite,
groot gebaar!
zie: www.cordaidmenseninnood.nl

Wanneer: **zaterdagmorgen 18 april van 10.00 – 12.00 uur**, op het kerkplein voor de kerk.

Uw kleding, schoenen, dekens, handdoeken, gordijnen etc. zijn ons die dag dus heel wat waard! Lever uw kleding graag af in goed dichtgemaakte plastic zakken.

Informatie over Sam's Kledingactie: www.samskledingactie.n

DODENHERDENKING – maandag 4 mei, 19.30 uur

Op 4 mei 2015 zal in de Hofkerk een herdenkingsbijeenkomst zijn ter nagedachtenis aan de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog.

De Hofkerk kent tenminste drie historische feiten die verwijzen naar de gruwelen van de Tweede Wereld oorlog. Aan het orgel is de naam van Elisabeth de Bruin verbonden. Zij was een Joodse parochiane die de aanschaf van het orgel mede heeft mogelijk gemaakt. Elisabeth de Bruin is in Auschwitz vermoord.

Daarnaast gedenkt de Hofkerk 10 jonge mensen, die zijn weggevoerd en niet meer zijn teruggekomen. Hun namen staan in marmer geschreven en worden bewaard in de Mariakapel van de kerk.

Na de herdenking is er een klein concert. Het programma is als volgt:

- 19.30 uur Welkom namens de parochie door diaken Coen van Loon
- 19.40 uur Muziek/Spreker namens Stadsdeel Oost
- 20.00 uur Een minuut stilte gevolgd door Wilhelmus
- 20.05 uur Concert
 - Funeral Sentences van Henry Purcell (1659-1695)
 - Begraebenisgezing van Johannes Brahms (1833-1897)
 - Warum?
 - Ach, arme Welt
- 21.00 uur Einde

Uitvoerenden: Vocaal ensemble Duodektet o.l.v. Christiaan Winter
m.m.v. Erik Jan Eradus, orgel

Contactinformatie 4 mei activiteit: Tim Stok, mobiel 0642802827, e-mail timstok@timstok.nl en www.hofkerk.nl. **Toegang is gratis.**

MUZIKAAL THEATER “DE OMDENKERS”

De RK parochies en de Protestantse Diaconie Amsterdam presenteren *De Omdenkers*. Een muzikale theatervoorstelling met humor. Door de Joseph Wresinski Cultuur Stichting.

Na succesvolle theatervoorstellingen als *Lazarus?* en *Maria, moeder van altijd durende bijstand*, komt de Joseph Wresinski Cultuur Stichting nu met *De Omdenkers*.

De voorstelling is gemaakt en wordt gespeeld door mensen die in armoede leven of dakloos zijn geweest, in samenwerking met professionele theatermakers. Na een reeks uitvoerige gesprekken met kerkelijke en niet-kerkelijke hulpverleners, hebben zij een theatrale bewerking gemaakt van een bijzondere werkelijkheid: spookburgers.

Roos, een van de figuren uit *De Omdenkers*, houdt zielsveel van het leven. Maar ze is door de crisis getroffen en uit haar huis gezet. Nu woont ze illegaal op een camping. Ze is niet ingeschreven bij de gemeente. Ze heeft daardoor geen rechten. Officieel bestaat ze niet. Ze voelt zich vluchteling in eigen land. Net als Lisa en haar man Karel, Michael, Agnes, Leon en Alphons. Ze vechten voor terugkeer in de samenleving. Bij wie kunnen zij hun verhaal kwijt? Bij de wethouder? De pastoor? Op radio of TV?

Roos: *“Als wij ons verhaal kunnen vertellen, kunnen wij de wereld een duwtje geven. En als wij de wereld een duwtje kunnen geven, kijken de mensen in het dorp misschien eindelijk op”.*

Programma:

Woensdag 25 en donderdag 26 maart

Nieuwe Augustinus Kamperfoelieweg 209 aanvang 20:00 uur

Donderdag 16 en vrijdag 17 april

Bijlmer Parktheater Anton de Komplein 240 aanvang 20:00 uur

Woensdag 29 en donderdag 30 april

De Krakeling Nieuwe Passeerdersstr. 1 aanvang 20:00 uur

Aanmelden (niet verplicht) wordt zeer op prijs gesteld:

E-mail: deomdenkers@gmail.com

De caritas van RK Amsterdam en het Amsterdams Fonds voor de Kunst zijn de grote sponsors van deze theatervoorstelling.

INZAMELEN VOOR DE VOEDSELBANK

Het heeft even geduurd, maar deze actie gaat nu beginnen.

Vanaf zondag 22 maart zullen er iedere zondag speciale boxen staan van de voedselbank. U wordt gevraagd om af en toe houdbaar voedsel mee te nemen.

Dan gaat het bijvoorbeeld om:

Rijst/couscous,

Pasta (Spaghetti/macaroni),

Pastasaus (groente- en krui-

den-mix), Aardappelpuree,

Groente/fruit in blik,

Vis/vlees in blik, Koffie/thee,

Houdbare melk,

Sla-,Zonnebloem-, olijfolie,

Rookworst, Bambix.

VAN DE VOORZITTER

U zult inmiddels gezien hebben dat er druk wordt gewerkt aan de pastorie. Er staan hekken voor de ingang en puin wordt afgevoerd.

Wellicht vraagt u zich af wat er nu weer aan de hand is. Laat ik u zeggen dat de verbouwing van de pastorie een langgekoesterde wens is van het Parochiebestuur.

Diverse plannen zijn de afgelopen jaren de revue gepasseerd maar nu is het dan eindelijk zover.

De verbouwing wordt uitgevoerd door de Stichting tot beheer van de Hofkerk en wordt gefinancierd door de Stichting Restauratie Kanjermonument Hofkerk.

Na de verbouwing zijn er straks vier nieuwe appartementen, die in de vrije sector verhuurd worden. De opbrengsten van de huur worden gebruikt om de pastorie en het kerkgebouw te onderhouden.

Prettige bijkomstigheid is dat de benedenverdieping van de pastorie ook helemaal vernieuwd gaat worden inclusief de aanleg van een gehandicaptoilet. Zowel de parochie als andere groepen kunnen van de nieuwe ruimten in de pastorie gebruik maken. In het volgend Hofnieuws zal er meer nieuws zijn.

Hofkerk inspiratiemiddag

Tijdens de afgelopen vergadering van het Locatiebestuur/Pastoraatsgroep is het idee naar boven gekomen om in september een feestelijke bijeenkomst te organiseren voor parochianen, vrijwilligers en geïnteresseerde buurtbewoners. Het thema is: kerk zijn in Amsterdam.

Dit sluit ook aan op het thema van de gastsprekers van de afgelopen maand.

Zoals in ons visieplan staat (te downloaden van www.hofkerk.nl) willen we niet een naar binnen gekeerde kerk zijn maar juist het contact zoeken met mensen in onze buurt van jong tot oud. Dat is een uitdaging waar we iedereen bij willen betrekken. Als voorlopige datum hebben we de middag van 12 september staan. Dan kunnen we gebruik maken van de pas verbouwde pastorie en bij mooi weer ook van de tuin.

Binnenkort houden we een bijeenkomst om ideeën te verzamelen wat we op deze middag willen gaan doen. Wilt u ook meedenken en/of meehelpen? Meldt u zich dan aan bij onze pastor Coen van Loon (cej.vanloon@kpnmail.nl) of bij mij. (anderegg@xs4all.nl)

Financiën

Als het goed is heeft u de kerkbalansbrief ontvangen die bij de vorige uitgave van het Hofnieuws was bijgevoegd. Sommige van u maken gebruik van automatische incasso en anderen maken jaarlijks zelf hun bijdrage over. Graag verzoek ik u te overwegen de mogelijkheid om belastingvrij te schenken te benutten. U krijgt -afhankelijk van het belastingpercentage dat u betaalt- tot 52% van uw schenking terug van de belastingdienst. Deze teruggave kunt u gelijk van de belastingdienst op uw rekening ontvangen. Ook als u uw bijdrage al heeft overgemaakt, kunt u gebruik maken van deze regeling.

Meldt u zich hiervoor bij onze penningmeester Caspar van der Leeuw (vanderleeuw@gmail.com). U kunt ook een briefje achterlaten in de brievenbus van de pastorie. Er wordt dan contact met u opgenomen voor het ondertekenen van een formulier voor de administratie van de parochie en uzelf. In tegenstelling tot voorheen is er geen notariële akte meer nodig.

Rest mij u namens het Locatiebestuur een goede voorbereiding op een mooi Pasen toe te wensen. Hartelijk groet,

Arthur Anderegg [anderegg@xs4all.nl]

UITNODIGING PAROCHIEVERGADERING

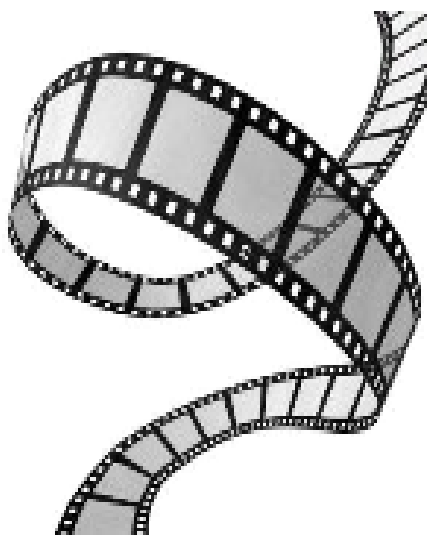
Op 16 april om 20:00 uur komt de Parochievergadering bijeen om de financiën en de plannen van de Parochie voor de komende tijd te bespreken. Een uitnodiging met agenda volgt nog per e-mail maar noteer de datum alvast in uw agenda.

Naast de leden van de Parochievergadering zijn ook parochianen van harte welkom om mee te praten.

FILMAVONDEN HOF DER VERBEELDING

Iedere maand draaien wij een film in de oude Sacristie van onze kerk. I.v.m. filmrechten mogen wij geen filmtitels openbaar maken. Wilt u op de hoogte gehouden worden via email, stuur dan een email naar: hofderverbeelding@outlook.com.

De komende maanden draaien de volgende films:

Donderdag 9 april

Deze Engelse film uit 2010 vertelt het waargebeurde verhaal van Koning Georg VI. Direct na het overlijden van zijn vader en het oneervolle aftreden van zijn broer Edward, wordt Bertie, die al zijn hele leven een ernstig stotterprobleem heeft, gekroond tot koning Georg VI van Engeland.

Zijn vrouw Elizabeth besluit contact te zoeken met de excentrieke logopedist Lionel Logue om Bertie te helpen.

Ondanks een wat moeilijke start lijkt Lionels onorthodoxe methode zijn vruchten af te werpen.

Donderdag 21 mei

De 32-jarige Christine zit al bijna haar hele leven in een rolstoel. Om uit haar isolement te komen maakt ze, hoewel ze niet bijzonder vroom is, een pelgrimstocht naar Lourdes.

Zoals zovele chronisch zieken en gehandicapten gaat ze op bedevaart, maar als Christine op een ochtend ook echt door een wonder lijkt te zijn genezen, ontstaat er afgunst in de groep.

De films starten om 20.00 uur. Inloop vanaf 19:30 uur met thee en koffie. Pastor Ari van Buuren leidt de films in en na afloop is er een kort nagesprek en een drankje voor de liefhebber.

Entree via de tuin en de groene deur. Wij vragen een kostendekkende bijdrage van € 5,-.

Namens Hof der Verbeelding – Mirjam de Wit

MALAWI NIEUWS

maart 2015

Stand van zaken

Voor de laatste maal willen wij de jaarlijkse sponsorloop organiseren, voor de 8^e keer ten bate van de middelbare school St. Louis in Mzedi.

De afgelopen jaren is er mede dankzij uw bijdrage veel bereikt.

Er zijn klaslokalen gebouwd, lerarenhuizen, latrines, een waterpomp en een administratiekantoor. 200 leerlingen uit een zeer arm gebied in Malawi kunnen nu op deze school goed onderwijs volgen.

De laatste maanden is hard gewerkt aan de bouw van het sciencelokaal, dat binnenkort klaar is. Alleen de elektriciteit moet nog aangelegd worden. De fundering van de nieuwe bibliotheek en naaiklas is ook al gereed. De school is bijna af!

Door de hevige regenval en overstromingen ligt de bouw nu tijdelijk stil. De wegen zijn onbegaanbaar en de communicatie verloopt moeizaam. Gelukkig heeft de school geen schade opgelopen.

De broeders helpen de mensen in de getroffen gebieden binnen hun mogelijkheden, ze boren bronnen aan waar ze kunnen en werken samen met de parochies waar hun gemeenten zijn. Onze oproep in

het vorige Hofnieuws om een bijdrage over te maken voor de slachtoffers van de watersnood heeft een heel mooi bedrag opgebracht. Onze hartelijke dank daarvoor!

Sponsorloop

Dit jaar willen we geld inzamelen voor een muur om het hele complex. Met deze muur worden alle gebouwtjes beschermd en beveiligd en wordt St. Louis een veilige school.

De gehele opbrengst van de sponsorloop gaat naar dit project. En het binnengekomen sponsorgeld wordt door Wilde Ganzen opgehoogd!

De sponsorloop wordt gehouden op zaterdag 11 april in park Frankendael.

Tijd: tussen 13.00 en 16.00 uur

Vertrekpunt: het gebouw van de schoolwerktuinen.

Voor kinderen jonger dan 8 jaar en 70-plussers is er een kleinere omloop. Kinderen ouder dan 8 jaar mogen ook stappen of skeeleren.

Voor het zover is, zal pastor Nico Essen op de Lidwinaschool reclame maken voor de sponsorloop. Hij zal vertellen over de mooie reis naar Malawi die hij met Adri Lechner heeft gemaakt in mei 2013 en prachtige foto's laten zien.

We hopen dat ook dit jaar weer veel kinderen zullen meedoen, zodat we ons laatste project met een mooie opbrengst kunnen afsluiten.

Op de Lidwinaschool en bij het kinderkoor zullen we deelnameformulieren uitdelen.

Kinderen van andere scholen en parochies worden ook van harte uitgenodigd om mee te doen! Via de mail (ina.steman@kpnmail.nl) kun je een deelnameformulier aanvragen.

Met dit formulier kun je mensen vragen om jou te sponsoren, per rondje of voor een vast bedrag.

Behalve lopers zijn er ook stempelaars nodig op 4 posten in het park. We zoeken mensen die 1,5 uur op een bank willen zitten om de kaarten van de kinderen te stempelen en de kinderen aan te moedigen. Lijkt u dit wat, dan kunt u zich via de mail hiervoor aanmelden bij ina.steman@kpnmail.nl of zondag in de koffiebeuk.

We hopen dat onze laatste sponsorloop voor Malawi een fantastisch resultaat oplevert! Met een hartelijke groet,

Bestuurs Stichting Lechner-Malawi

Triodos Bank:

IBAN NL 90 TRIO 0254 82 62 45 t.n.v. Stichting Lechner-Malawi

Voor informatie over de St. Louis school in Malawi en de stichting Lechner-Malawi: www.lechner-malawi.com

DE FAMILIE CORDAID

Wie, wat is Cordaid?

Zoals in het bedrijfsleven, zoeken ook charitatieve organisaties naar wegen om de kosten te drukken en slagvaardiger te kunnen opereren. Vormen van samenwerking of zelfs gehele fusies zijn aan de orde van de dag.

Om dezelfde redenen zijn in 2000 drie grote organisaties tot één organisatie gefuseerd onder de naam Cordaid, te weten: Memisa, Mensen in Nood en Vastenactie. Later zijn daar Kinderstem, Bond Zonder Naam en Cordaid Microkrediet bijgekomen. Omdat de individuele familieleden u wellicht nog niet zo bekend zijn, worden ze hieronder aan u voorgesteld.

Cordaid Memisa voor de opbouw van structurele gezondheidszorg

Cordaid Mensen in Nood voor noodhulp en wederopbouw

Cordaid Kinderstem richt zich op hulp aan kinderen in sloppenwijken

Cordaid Bond Zonder Naam wil naastenliefde en solidariteit in Nederland bevorderen

Cordaid Microkrediet verstrekt kredieten aan kleine ondernemers in ontwikkelingslanden

Cordaid Vastenactie steunt kleinschalige, concrete projecten gericht op structurele armoedebestrijding

Katholieke traditie

Deze organisaties hadden een lange katholieke traditie, teruggaand tot het begin van de vorige eeuw. Zij werkten vanuit de evangelische opdracht van solidariteit met mensen die om welke reden dan ook hulp nodig hadden. Gesteund door brede lagen van de Nederlandse bevol-

king konden zij het werk van de honderden Nederlandse ordes en congregaties van priesters, zusters, broeders en vrijwilligers bijstaan in hun zorg voor de mens. In die traditie staat Cordaid nog altijd.

Van missionarissen naar lokale partnerorganisaties

De afgelopen twintig jaar steunde Cordaid steeds meer ontwikkelingsorganisaties. Ook organisaties die niet meer direct met missionarissen verbonden waren. De omstandigheden zijn veranderd. Het aantal Nederlandse missionarissen neemt in snel tempo af. Het evangelie en de daarop gebaseerde katholieke sociale leer is en blijft echter de inspiratie van Cordaid. De missionarissen hebben het werk in veel gevallen overgedragen aan lokale organisaties in de ontwikkelingslanden. Zij geven nu steun aan de armen en dragen bij aan de opbouw van maatschappelijke organisaties. Cordaid werkt samen met meer dan duizend lokale organisaties wereldwijd.

RIE VENNEMAN 100 JAAR

Vele jaren waren 'De Dames Venneman' trouwe parochianen. Maar ook meedenkende parochianen.

Zij deden het voorstel om de boeteviering niet meer op een door-deweekse avond te houden, maar tijdens de zondagsviering vlak voor Kerstmis en Pasen.

En dat ze zo oud zouden worden, hadden ze zelf niet gedacht, want ook van hen kwam het voorstel om eens een gezamenlijke ziekenzalving te houden, die gaf rust en vertrouwen in je oude dag, dan had je die tenminste maar gehad. Driemaal hebben we die in onze kerk gehouden, 1997-2000-2004. Voor de 4^e keer bleek geen belangstelling meer te bestaan. Maar zo'n 40 parochianen, waaronder Bep en Rie, ontvingen dit sacrament ter bemoediging. En een aantal van hen zijn nog steeds in leven.

Bep en Rie kenden een mooi leven, woonden 28 jaar op de Arntzeniusweg, en daarna 8 jaar op de Teslastraat. Toen de jaren begonnen te tellen en ze gingen nadenken over afhankelijk worden en de gebreken van de oude dag, schreven zij zich in voor St. Jacob. In 2003 gingen ze daar wonen en raakten zij langzamerhand hier uit beeld. In juli 2005 feliciteerde ik Bep met haar 98ste verjaardag.

Zij was toen onze oudste parochiaan. Zou ze de 100 halen?

Maar haar gezondheid ging achteruit. Rie dacht: ik gun je een zalig paasfeest in de hemel, geen via dolorosa hier op aarde. Op goede vrijdag 2006 stierf ze. Rie was toen 91 jaar.

En nu wordt Rie 100.

Een geliefde uitspraak van haar is: **Oud worden is een gunst. Oud zijn is de kunst.**

Tevreden was ze in Jacob. Bep miste ze. Haar gezondheid werd minder en minder. Dat moet je accepteren. Onze Lieve Heer mag me best komen halen. Maar hij stuurt me geen kaartje.

St. Jacob moest sluiten. In De Diem vond ze een nieuwe plek. 'Jacob was goed. De Diem is ook goed.'

Maar mag je zulke oude bomen wel verplanten?

Als ik Rie bezocht, dan zag ik, dat het leven haar zwaar viel. Hoe moeizaam was het om met haar te praten. Tot een paar maanden geleden. Een nieuw gehoorapparaat? Neen, het was haar 100ste verjaardag. 'Iedereen heeft zin in een feestje. Ik moet 100 worden.'

Ik had lang gedacht, dat ze dat niet zou halen.

Maar nu wist ik: die haalt het! Die mijlpaal gaf haar energie, perspectief, plezier, maar begrijpen doet ze het niet: Waarom mag ik in Godsnaam 100 worden?

Op 2 april a.s. is het zover.

Ze werd geboren 2 april 1915 in de Reinwardstraat, in de Bonifatiusparochie.

Haar vader werkte bij de spoorwegen. Van hem kreeg ze de reislust in haar bloed. Haar moeder kwam uit een gezin van elf kinderen. Van haar kreeg ze een grote familie vol neven en nichten.

Van hen samen kreeg ze een grote zus: Bep. Die was toen 7 jaar, zorgzaam, vol liefde voor dat levende popje. Haar ouders waren kaarten. Bep was niet naar bed gegaan. Wat doe jij hier? 'Ik moet toch voor Riekie zorgen.' 91 jaar zouden zij verbonden zijn.

En samen kenden zij een mooi en goed leven. Samen verzorgden zij hun ouders. Vader stierf in '58 en moeder in '63.

Het was heel vanzelfsprekend, dat Bep en Rie daarna bij elkaar bleven. Een huwelijk kwam niet op hun weg.

Rie werd onderwijzeres. 42 jaar. 10 jaar stond ze in Den Hoef, daarna kreeg ze een aanstelling op de Bonifatiussschool. De kapeiaan had tegen de pastoor gezegd: 'Die moet je benoemen. Die is hier geboren'.

Rie heeft van de school genoten, Ze was de baas in de klas, 'de kinderen konden met mij de kachel niet aanmaken'. Maar ze raakte hen ook. IJsvrij. 'Juf, gaat u ook schaatsen?' Misschien was het wel om haar te plagen. Want juf trok wat met een been. Toen vertelde Rie het verhaal van haar kinderverlamming, dat ze geboren was

met een krom beentje. En dat ze als kind van 9 jaar daarvoor geopereerd was in Leiden. De kinderen waren er trots op, dat zij dat mochten weten.

Maar naast de school waren er ook de vakanties. En daar genoot ze ook van. Met de KOV reisde zij samen met Bep naar heel veel landen van de wereld. Van elke reis werd een plakboek gemaakt. En altijd informeerden zij naar mijn vakantiebestemming. En dan kreeg ik weer een boek mee vol informatie en verrassende foto's, want dan herkende ik een juf uit Grootebroek of een meester uit Hoorn.

Toen hun moeder gestorven was (1963), kwamen zij in onze parochie wonen en werden enthousiaste parochianen. Nog altijd houdt Rie de Martelaren hoog. De Martelaren feliciteren haar van harte!

(N.E.)

PERSONALIA

Onze overledenen:

Dick van Kleeff 87 jaar

Hij was de vader van Ron en Marjo en de man van Willy van Kleeff-Hummeling, die in maart vorig jaar is gestorven aan de gevolgen van Alzheimer.

Als gezin woonden zij lange tijd op het Archimedesplantsoen en waren zij lid van onze parochie. Later is Dick verhuisd naar de andere kant van de spoorlijn, waar hij vanaf de 7e verdieping van zijn flatwoning uitkeek op het rangeerterrein. Willy is kort daarvoor verhuisd naar een verzorgingstehuis in Diemen, maar werd dagelijks bezocht door Dick. Zolang zijn gezondheid het toeliet was Dick een trouwe kerkganger en kwam regelmatig na afloop van de dienst een praatje maken in de koffiebeuk.

Als jonge man heeft Dick kort na de Tweede Wereldoorlog zijn militaire dienstplicht vervuld in Indonesië (toen nog Indië), waar hij met name zorgde voor de radioverbindingen. Eenmaal terug in Nederland is hij getrouwd met Willy en heeft hij tot aan zijn vervroegde pensioen gewerkt als bankemployee bij een investeringsbank. Zowel in zijn werk als privé was hij zeer toegewijd en nauwgezet bij alles wat hij deed.

Als hobby bleef de elektronica hem boeien en was hij vaak televisies aan het repareren (toen nog met buizen), waardoor hij in de jaren '70 een van de weinigen was met meerdere televisies in huis en antenne-ontvangst van buitenlandse zenders. Zijn zoon heeft zijn

passie overgenomen en is nu werkzaam in de ICT. Zijn dochter is nu zelfstandig ondernemster in de kunsthandel.

Dick stond altijd klaar voor zijn gezin; van het halen en brengen naar clubs en verenigingen tot het repareren van een fiets of het plakken van een band. In het weekend trok het gezin er regelmatig op uit met de auto voor een dagtochtje of een weekend naar hun zomerhuisje, waar vandaan dan vaak weer fietstochtjes werden gemaakt met het hele gezin. Toen de kinderen wat ouder waren gingen zij ieder hun eigen weg, maar het zomerhuisje bleef een welkome oase naast het leven in de drukke stad.

Uiteindelijk heeft de lichamelijke ouderdom Dick beperkt in zijn mogelijkheden. De laatste maanden werd zijn lichaam steeds zwakker, met name zijn hart, en op 3 maart is hij in zijn slaap in het ziekenhuis overleden. Moge hij rusten in vrede. (R.van Kleeff)

Henny Schaap 84 jaar

In 1957 trouwde Henny met Hans Biekmann in onze kerk. Hij was bij de verkenneren en had haar leren kennen via de padvinderij. Ze kregen drie kinderen: Renée, Michiel en Anke. Anke overleed bij de geboorte en dit was hen een groot verdriet.

In 1975 verhuisden zij naar de Linnaeushof, back to the roots. De tennisbaan werd door Henny en Hans tot op hoge leeftijd bespeeld.

Henny was de baas van de polder! Als weg en waterbouwkundige had hij de leiding in de ontwikkeling van haven- en industrie uitbreidingen in de houtrakpolder bij Amsterdam. De kinderen vonden het heerlijk om met hem mee te gaan om op pas opgespoten terreinen met zeezand te zoeken naar meeuwennesten en andere vogels. Of om met een paar vriendjes te vissen bij zijn kantoor aan het zijkanaal F. Ja, Henny was als vader niet alleen de man die het vlees sneed.

'Ik ben een tevreden mens.' Zo keek Henny terug naar zijn leven.

Op 22 mei vorig jaar namen we in deze kerk afscheid van Hans. Haar dood was voor haar een verlossing. De laatste twee jaren van haar leven waren zwaar, voor haar, en ook voor Henny.

Hoe graag gunden we Henny daarna nog een onbezorgde tijd, een onbezorgde oude dag.

Hoe gaat het met je? vroeg ik toen ik hem hier op de Hof tegenkwam. Hij aarzelde. 'Niet goed'. Niet vanwege het verlies van Hans.

Henny had mij geschreven: *Jij, en met jou, mijn kinderen, kleinkinderen hebben mij afgelopen donderdag 22 mei een onvergetelijke dag bezorgd. Tegen deze dag zag ik huizenhoog op, doch de afscheidsdienst voor Hans was voor mij een grote troost.*

Niet vanwege het verlies van Hans, maar ik ben zelf ziek. Het is gek, ik merk er niets van, maar het is ongeneeslijk. Hoeveel tijd hij nog had, kon hij niet zeggen.

Hem werden nog zo'n zeven goede maanden gegeven. Hij vierde kerst met zijn gezin, zoals hij dat altijd met Hans deed, zij was een kerstkind. Hij vierde nog zijn eigen verjaardag. Hij werd afgelopen 24 januari 84 jaar. En je wist steeds, dit zal zo voor het laatst zijn. Henny voelde dat hij moeër werd, alsmaar moeër.

Ik zocht hem op. Hij aanvaardde zijn lot. Eens is het je tijd. En die tijd is nu voor mij gekomen.

En dan? Henny noemde zich een agnost. 'Ik weet het niet.'

Onze kerk was hem dierbaar. Hij heeft zich ingezet om dit monument in stand te houden. Vele jaren was hij lid van de bouwcommissie, met zijn kennis van bouwkundige en zijn handigheid als klusser was hij van grote waarde voor onze kerk, maar niet alleen de toekomst van dit gebouw ging hem ter harte, ook de toekomst van de gemeenschap.

Vele jaren was hij bestuurslid van het Jeugdcomité. De kerk moet wat voor de jeugd betekenen, zoals hij dat bij de verkenners, en Hans bij de gidsen, had ervaren. Maar zijn eigen geloof, God, de hemel, hierna?

Ik weet het niet. Ik geloof wel dat er iets is. Ik geloof ook wel, dat er iets is na dit leven. Maar weten? Weet jij het?

(N.E)

Onze dopelingen:

Jack Eric Overtoom	22 maart	12.15 uur
Esmee Agathe Marie Booij	5 april	12.00 uur
Jaïsa Jessurun	12 april	12.15 uur

MEDEDELING VAN DE REDACTIE

Een editie van Hofnieuws maken is elke keer een flinke klus waar veel medewerkers een bijdrage aan leveren.

Alle bijdragen worden vóór plaatsing door meerdere personen doorgelezen en eventueel gecorrigeerd/aangepast.

Daarvoor is tijd nodig. De voltallige redactie heeft daarom besloten de aanleverdatum voor Hofnieuws kopij met enkele dagen te vroegen. De deadline voor het aanleveren van kopij zal niet meer op een vrijdag zijn, maar vier dagen eerder, op een maandag.

Wij hopen op uw medewerking.
